

GORÉ SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 27. SVIBNJA 1951.

BROJ 22

Učiteljevo milosrdno Srce

Dolista je Sreć našeg Učitelja bezdino svu krepstvu. A narođito je puno strpljivosti i milosrđa. Lako se to vidi, kad se obazremo oko sebe i pogledamo katolički svijet.

Nekto je naime s pravom rekao: »Jos nisu izumrli oni, koji ne bi htjeli da budu pogapiti. Ali i takovi se tobosi čvrsto drže vjere. Dapači ističu, da su dobri kršćani i katolici. All se kod toga zadovoljavaju s onim, što oni misle, da je najbitnije i najvažnije. Ne vole stroge crkvene nauke, čudoređi i discipline. Kad se govorí o zajamčenom od Crkve čudesima i svrhubaranim stvarima, zatvara ih na licu i ustima prežirli smjeđe. No njihovo bi se Crkva moralala više sprječavati s modernom kulturnom. Morala bi više privežuti moderne nareste i mlađenice. Tada bi bilo prije moguće s njima se sporazumjeti. Njima se ne svida nobo, koje se slijavi t. j. jakom i ustaljom voljom ovajala, i ko bi imalo bilo domovinu junaka. Njima više prilažem se svom ženskim životnim užitkom, pa bilo taj grub ih řim u svome nadimku. Idu će vjek, vele, koji se održe katoličke radosti i očekuje veselje u drugom životu. Takovi su vjerni svomu teološkomu načelu: živi i daj živeti, malo se brini za pretejanosti Crkve. A kad ona nastavlja svoje djelovanje i oštro bljeće zablude i usudi se svojim višesna predmetima savježiti i smetati ih u njihovu grešnom uživanju, tada je obaspitljivo blijesmom i siljevom mračnjom.

Ima modernih plesaca i načinjaka, koji sve crkvičano kritiziraju. Dakle se oholim, uboracem i tobosi znanstvenom samosvišćem. Izdaju se s nekom jedva vjerničicom iskršćuju svoga same čovjeka duha, tako nad nekajemnu mudrosti. Galilej, S prestronom Boem, kao ono i Zidovi, govore: »Ije li vjerovali iko od pogvorenih ili fariseja u Njegu, i to od velikih i učenih ljudi nego ovaj svjet, koji da poznaje zakone i t. k. obični pak triči sa Njim. (IV, 7.-19). Njima je Evandela ponajviše nije ostalo što je praviti zdrava razonu. Ono je nepristojno umjetnost, Tamo skupljana moćnjacija. Njirsko je, nešavremeno, nastarjelo. Ne pristaje vjerovali u našu vrijednost, vrijeme slobodnog mišljenja i drugog vrednog iskustva. Krst je bilo dobro posten plemenit, velik, genijalan (uman), ali samo čovjek. Ustio je On bio, posve je sigurno, jedan zanesenjak, no nikada Međia ili Šta Božji. U čudesu oni ne vjeruju.

Tako su govorili, oduvijek nastojišći veštih židovskih svećenika. Tu su govorili i apostoti od vjere, sa makar oni: ostali svećenici ili redovnici, koji se rado potovljavaju na čelo nepristojnici raspolaživošću prema Kristu. Njima kao da je lozinka: Satrile bezbožnika i Crkvi. Ona je nepristojni društva, kulture. Ona ima želju da vlasta, Da ih vrši, nepodnođivo natište.

Najveći dio ovakvih predstnika Kristovih i Njegova Crkve sadržavaju oni, koji su ravnodušni, neutralni, laikoumni i svi, koji se ne mogu odlikivo postaviti na stranu Kristovu. A Krst kaže: »Tko uđe sa mninom, protiv me mene je (Lk 11, 23).

Protivnika Kristovu su mnoge dobra spredavali, sloboli u mirovnu hrvatsku uverenje i pohvalu pripadnosti Crkvi. Već je papa Leon XIII. i za kakov rekao: »Jas, urloš orkandi, vilja vitarom, muški, bude mora, i s teokratom kojim koristite.

All u času, kad je poigrao blia najveća, uvijek je uspio Krist, koji spava i ladič. I onda zapovjedao vjedrenju i volevinju. I deonika nadaju tisina.

Borili se protiv Krista makar i na takav način znaju ratovati protiv sebe samoga i sebe upropasčavati. A borba je nejedna. Krist je svemoć, a čovjek na protiv sramašta i bijedna nemoc. Uvijek je Krst pobediavao svoje prodivnike, borili ih kao legije i vojske. Otvoreno ili prikriveni maskom, Svi su Njegovi protivnici nestali. A Krst je bio južer. On je danas, On će biti sutra i dovjeka. On neprestano i slavno uskrsava u svakom stoljeću, svakoj godini, u svakom danu, u svakom satu u milijunima srđaca. Stavimo se na stranu Kristovu. Pribrojimo se k onima sedam tisuća, koji su u Izraelu stajali uz Boga i nisu prigmili svojih koljena pred Balaom (3. Kralj 19, 18). Pravi kršćanin katalik treba da u svakom slučaju ostaje nepotrebnički učenikom Kristovim. Treba da hoda ravnin i uspravno, i da se ne da slomiti u svom vjerskom uverenju. Treba da se na nj izruče. Njemu treba da bude autoritet Božji nad sve.

Jedan veliki učenjak po imenu Bruneire (Brinetje) putovao je smanjom i drioao predavanja o vjere i crkvi. Govorio je sate i sate. Napravio je sve svoje sile, premda ga je tistina starosa i smatrala premorenom i legorijev pluća. Njegovi su prijatelji opozali, kako mu se često čelo obilio hidracnim snojem. Opo-

minjali ga, da bude oprezan i da se štedi. On bi odgovarao u svojoj plemenitosti: »Ako se jednom morame istrošiti, onda se neka istrošimo na plemenitu stvar! A ništa nije ljepe nego se istrošiti u službi Boga-čovjeka.

Krist nam pokazuje svojim primjerom, da je nepravredno trpljenje najjači čin, neuspjeh često način uspjeh, a snut nosi sobom preobraženje. Ono, što se dini, da je jačević naša šteta, preobraža se u nebu na načeve odlikovanja. Onaj, koji s Kristom trpi, neka imade na pameti: »I vrata je paklena neće nadviđati!» (Mt. 16, 18).

Odkako je Krst došao, sukobuje se i sukobljavat će se na polju života i velike ogromne vojske. Ljevo stoji Saducici i Farizeji sa svojim pristajama i naslijednicima. Na desnoj su strani ubrani, prijatelji i pristaje Kristovim. U sredini između oba tabora stoji Krst. Na komu vidi Bog-Covjek s probodenim Srcem od ljubavi prema nama. Oni s lijeve Mu se protive. A oni s desne to smaznjuju govor: »Mi Ti se molimo, Gospodine Isuse Kriste, i blagoslovimo Te, jer si Ti po svome svetom Krštu okupio svijet! Tako će to biti da konča svijeta t. d. k. donaće pobjeda Kristovice i Njegova Pretevog Srca, kada puno nezajmice i Bog-Covjek u usprljivosti na teku.

Odakako je Krst došao, sukobuje se i sukobljavat će se na polju života i velike ogromne vojske. Ljevo stoji Saducici i Farizeji sa svojim pristajama i naslijednicima. Na desnoj su strani ubrani, prijatelji i pristaje Kristovim. U sredini između oba tabora stoji Krst. Na komu vidi Bog-Covjek s probodenim Srcem od ljubavi prema nama. Oni s lijeve Mu se protive. A oni s desne to smaznjuju govor: »Mi Ti se molimo, Gospodine Isuse Kriste, i blagoslovimo Te, jer si Ti po svome svetom Krštu okupio svijet! Tako će to biti da konča svijeta t. d. k. donaće pobjeda Kristovice i Njegova Pretevog Srca, kada puno nezajmice i Bog-Covjek u usprljivosti na teku.

Iz svog tega nam je jasno, zašto je poniznost od osobite važnosti za napredovanje u krepstima. Kašto se bez čvrstog temelja ne može kuća ni sagraditi, ni sagradena trajno opstajati, tako se bez poniznosti ne mogu krepsti nit steci, a stećene ne mogu se sačuvati. Sv. Toma uči: Njedna nadnaravnina krepstva moguća bez dajujuće milosti Božje, a ta se milost daje samo poniznosti, a nikada obolim. Moramo dakle biti ponizni, ako želimo stetičke ostale krepstvi. Sv. Ciril kaže: Ponizno mišljenje o samome sebi kao i priznajenje vlastite bijede dovod u dušu obilje božanske milosti. A sv. Grgur upozorjava, kako je pogibeljna obolost: Nasa spoznaja se zamračuje po obolosti. To je tajna duhovnog života, da duša tim manje dojavići do svijetla, što je više obavijaju oblačnosti.

Ako je poniznost potrebna, da polučimo druge krepstvi, isto je tako ona potrebna, da ih i sačuvamo i zadržimo. Milost Božja potrebna je nesamo zato, da krepstvi u duši niknu, nego i da užastru i ojačaju, te se trajno ukorijene. Zato dobro kaže sv. Jeronim: Ništa ne cijeni i ne ljubi više nego li poniznost, jer je ona na posebni način čuvarica i zaštitnica ostalih krepstvi. Kažem s Augustinom, da je za naše poštećenje potrebno prvo sredstvo poniznost, zatim drugo sredstvo poniznost, i napokon je potrebno i treće sredstvo, a to je i opet poniznost.

Iz Rimu je za vrijeme sv. Filipa Nerijsa slovila jedna redovnica sa svoje svetosti. Bila je vratraca u svom samostanu. Papa naloži sv. Filipu, da ispitava jezuitsku svetost. On dove do samostana u blatinim čizmama i povozni na vrata. Kad mu je redovnica otvorila, on je zamolj, da mu odisti čizme, na što se ona uvrjedila, raspršila, ispregradi sv. Filipa i otjerala ga. Sv. Filip otisao je papu i reko mu: Nije sveta, jer nije ponizna.

Vrijednost poniznosti

Sv. Augustin govoreći o poniznosti rabij takove riječi, kao da joj hoće dati prvo mjesto među krepstima, koje treba da rese kršćansku dušu. Spominje riječi nekog glasovitog učitelja govorništva: kad su ga pitali, što je najvažnije kod govorništva, on je odgovorio: Izgovor. A što je drugo važno? On je opet odgovorio: Izgovor. I na treće je pitanje odgovorio jednako. Sada doda sv. Augustin: Siljno, ako mene pitas, na koji propis kršćanske vjere treba svršati osobitu pažnju, odgovorić ću ti da svakog pitanja isto: Na poniznost.

Istina, poniznost po svojem dostojanstvu ne zauzima prvo mjesto među krepstima, jer bogoslovke krepstvi, osobito ljubav prema Bogu, koja se odnosi na najuzvišeniju osobu, na samog Boga, ima prednost pred poniznost. No se.

Toma ipak daje poniznost prvo mjesto u nekom smislu: ukoliko je naime ona temelj svim ostalim krepstima. Kašto kod zgrade najprije moramo da položimo temelj, a tek onda na nju da nadzidavamo drugu gradu, od temelja, tako isto tako hoće da sazida zgradu krepstvenog života, treba najprije da položi temelj poniznosti, na koju će se osloniti sve druge krepstvi. U tom je smislu poniznost prva od svih drugih krepstvi. Sv. Augustin lijepe kaže: Imas li naknadu da sagradis veliku zgradu svetosti? Misliš najprije na temelj poniznosti! Siljno kaže i sv. Ciprijan: Temeljem svetosti bila je oduvijek poniznost. Ni u nebu se nisu po obolosti održali oni visoki andeli. Sv. Hrizostom kaže: Nema krepstvi, gdje nema poniznosti. Tko taj temelj jednapostolje dobro počeli, može da gradi zgradu, kako ga volja viseši. Siljno premećuje i sv. Bernard: Nikakva duhovna zgradra ne može da bude tražja pre čvrstog temelja poniznosti.

Iz svog tega nam je jasno, zašto je poniznost od osobite važnosti za napredovanje u krepstima. Kašto se bez čvrstog temelja ne može kuća ni sagraditi, ni sagradena trajno opstajati, tako se bez poniznosti ne mogu krepsti nit steci, a stećene ne mogu se sačuvati. Sv. Toma uči: Njedna nadnaravnina krepstva moguća bez dajujuće milosti Božje, a ta se milost daje samo poniznosti, a nikada obolim. Moramo dakle biti ponizni, ako želimo stetičke ostale krepstvi. Tkaj temelj jednapostolje dobro počeli, može da gradi zgradu, kako ga volja viseši. Siljno kaže i sv. Ciprijan: Temeljem svetosti bila je oduvijek poniznost. Ni u nebu se nisu po obolosti održali oni visoki andeli. Sv. Hrizostom kaže: Nema krepstvi, gdje nema poniznosti. Tko taj temelj jednapostolje dobro počeli, može da gradi zgradu, kako ga volja viseši. Siljno kaže i sv. Bernard: Nikakva duhovna zgradra ne može da bude tražja pre čvrstog temelja poniznosti.

Ako je poniznost potrebna, da polučimo druge krepstvi, isto je tako ona potrebna, da ih i sačuvamo i zadržimo. Milost Božja potrebna je nesamo zato, da krepstvi u duši niknu, nego i da užastru i ojačaju, te se trajno ukorijene. Zato dobro kaže sv. Jeronim: Ništa ne cijeni i ne ljubi više nego li poniznost, jer je ona na posebni način čuvarica i zaštitnica ostalih krepstvi. Kažem s Augustinom, da je za naše poštećenje potrebno prvo sredstvo poniznost, zatim drugo sredstvo poniznost, i napokon je potrebno i treće sredstvo, a to je i opet poniznost.

Iz Rimu je za vrijeme sv. Filipa Nerijsa slovila jedna redovnica sa svoje svetosti. Bila je vratraca u svom samostanu. Papa naloži sv. Filipu, da ispitava jezuitsku svetost. On dove do samostana u blatinim čizmama i povozni na vrata. Kad mu je redovnica otvorila, on je zamolj, da mu odisti čizme, na što se ona uvrjedila, raspršila, ispregradi sv. Filipa i otjerala ga. Sv. Filip otisao je papu i reko mu: Nije sveta, jer nije ponizna.

Povratak k Majci

Zvalo me svibanjsko zvono,
Pred Tvoje, Majko, oltare.
Spomeni djetinjstvu sretog
Stali su srce da žare,

Sjećam se, da sam došao
Sa srećom prepunim jada.
Život bez smisla je bio
Pala mi svaka je nada.

A ti si, Majčić mila,
Već prva svibanjsko veče
Dala majčinsku ljubav
I vratak beskrajne sreće.

I ja sam dozam tada
Za izvor jedne sreće;
k Tebi, svibanjska Kraljice,
Sad k Tebi duša mi kreće.

Majci Mariji

Pa tako pošrećem i padam, ja Te ljubim.

Pa tako padnem i u najdublje ponore, ja ču se podići, jer Te ljubim, i jer si Ti pala u more najdublje bolji radi.

PAPINSKA CRKVENA AKADEMIA

slavlja se sredinom travnja 250-godisnjicu svoga postojanja. Svečani govor izrekao je tom prilikom monsinior Montini.

MARIJANSKI KONGREGACIJA

ima danas u Italiji 211 s oko 20.000 članova.

ENGLLESKA NASLJEDNICA PRIJESTOLJE

kneginja Elizabeta boravila je u Rimu sa svojim mužem vojvodom Filippom. Vlaski par je bio primljen u audienciju kod Sv. Oca u četvrtak dne 13. travnja o.g.

SVETI OTAC

je primio u srednji vjernici hodočašće od preko 1.600 vjernika iz raznih europskih i američkih država.

Sv. Otac je govorio hodočašćima na nekoliko jezika i na kraju im je podijelio apostolski blagoslav.

Sv. Otac je od hodočašnika bio burno pozdravljen.

„Ljubim Te, Gospode,
kreposti moja; Gospod
je tvrdava moja i za-
konom moj i izbavitelj
moj.“ (Roko 17, 9.)

(Roko 17, 9.)

P R I Č A

o biljčici luka

Priča je. Ali značajna priča. Živjava je jednom neka stara žena. Bila je zla, vesoma zla, veoma zla i umrje. Nikada nije u životu učinila nikakovo dobro djelo. Pokopana je u vatrenom jereveru. Njezina je andeo čuvat razmisljavao, kako da je izbači. Sjeti se i reče Gospodinu, da je ipak jedanput života u svome veda kćerku bljeliku Jutu luku, a potom da ga nekoč proslijedi. I Gospod reče andeo: "Prvi joj ta bljeljica, da se petkavati za nju i pokupati je oprezno iz vodi je Jezera. Ako to uspije, primiće u nebo." I tako učini andeo. Oprezno i polagano je gotovo taj posao uspio. Ali kad ona opadi, da se za nju hvataju i svi drugi da se spašu, ona opaka i zla, negom ih odigraje i zaviće: »Samo meni neka se izbači, a ne vas, moji je saslušnik luka, a nije vaš! Kad ona to izreče, slaba se bljeljica luka razlomila na dveje. I saslušnik padne opte u ognjeno jezero, gdje gor sive do danagnjeg dana. A andeo čuvat gorka zaplače i udalji se.

Ovo je slikovita opomena u obliku priče, koja nas upozoruje da se čuvamo napasti, zavist, koja se krije duboko u ljudskoj krv. Zavist često i najboljima mraode steti svaki uspjeh i nagradu. Ona snade raskinuti i postijednu neznanju, niti, kada bi nam mogla podići i sačuvati, kad navale slabice na našu krepod plemenitost.

Zavist navaljuje ponajčešće na zaumajdajuće dobre ovoga svijeta. Njedaju se predmeti: kruh i novac, dobar život, polazak i svaki uspravni drugova u bliskočinu. I svaki zemaljski ljudstvo i blago. Dokle god dvacija ne mogu jesti isti kruh, imati isti potrošaj i iste uspjehe, uvjeriće je tako, da je strelja posjednik opkoljen otvorenim očima i užahom ponuzanim i zavidnim očima. Deista naime je teško sjetiti nekomu, kada imade prazni štakule i upalo noce, pojak sata susjeda, a koji imade zaokružene, obie, debele i usjedljene obrase.

Pošljeno dajeju na revnu čovjeku, kada gleda, kako ide naprijed i dize se njegov susjed, a njemu ne uspijeva isti pomoći na sve njegovo nastojanje i mar.

Gorko je djevojci mladjetici, koja je smedena na život bez vjesnika, a gleda kruh sebe mlad bračni par, kako se smije i šali.

Sjajno postaja stari ljudi, kada im dan za danom postaje sve teže, a mlađe sumi od vjesnika i zdravlja i tako počinje njih prolaz.

A zavist se često oblači u svoje teže, bez osjeća, razumljivo i nezamjerljivo odjelje. A ipak je ona pojava, koja imade na posledicu, da ide devojke pogledati i preko tripta drugih i naravno poredak u svjetlu. One čuju jedne zdravljane i pruži im radost, a drugi joj moraju srušiti i utrijeti putove. Ona svakako ide da kraljuje. Pa ako ne može da smogima vlasta, ona ipak barem nekima utiske u ruke zlorabljenja pravači koji se podaju, da njima gospodari.

Bogatstvo, sretstvo, blagoslovljene gorkice, ne sumi za sile siromasnica, zlostavljenika, pačinaca, a konačnja kašakad usredinje svake čestitljive velj. Ako pogledaju puni četvrti njihove topke i učobne stanove. Ako gutaju njihove poslastice svakim požadnjim pogledima. Ako dečki žigaju začedno upite oči u njihovoj sjaj. Ako u svježoj životnoj ligadnjelosti rekun koja gorku riječ.

Moramo znati, da se teško podnosi, kada nezadovoljni gledaju, kako seća mino njih obički zavisti, koji se stotaji u temu, da netko zavidi neuspješnim suhačima i to, da u njegova sušenječačkoj mreži budu dlonici barem mlegave sunčane ajene, koja ih pridire. Kad im zavidi na usvicanju, što padaju u njegova oblike oblike.

Najbolji je slikeško priče o bljelici luka u temu. Ona žena je bio nista lagubila na svojoj nebeskoj blisakostu da ga dopusti, da se sa nju privrati i tada spasio oni siromasni nezadovoljni. Njezina i tanka bljeljica luka, koju ni se bilo razlikovalo pod višestrukim tvarjenjem. Samo je trebala da se jedino teretom iskušila nezincu ljudav prema biljanjenju.

Cesto ljudi u životu rade poput ove

Izvor je čudorednost U RAZUMU + SLOBODNOJ VOLJI

Uzima se, da čovjek dolazi k razumu s navršenom sedmom rođdom. Tada već djelete radi svijesno. Ono rasuđuje čine i slobodnom se voljom odlučuje na njih. Tada već dječji čini dobivaju oznaku moralnosti ili cudorednosti. Jednu su čini čudoredno dobiti, drugi su čudoredni ili Prvi zaustavljaju nagradu, a drugi su čudoredni ili budu primjeniti i roditelji odgojitelji radi da. Drugi zaslužuju kaznu, koju su dužni primjeniti i roditelji odgojitelji, da se djeće popraviti i u buduću radi same čudoredno dobro.

Ima ljudi, koji nikada ne dolaze k razumu, pa dosljedno ni k slobodnoj volji. Takvi su se rodili. Tu su najčešći kretnji i idjoli-tjelesno i duševno nastrana dječa, tjelesno i duševno nakaze. Ali ima i odraslih ljudi, koji su već imali uporebnu razumu, ali su je tijekom života izgubili. Gubitak je razuma nastalo bilo da su prenepali živce, pa su poludili i tako izgubili da razumu, bilo da su opako živjeli kao veliki pijani, ili pak razuzdano živjeli u spontanoj pogledi, pa su na taj način skrivili gubitak razuma. Kod svih tih, jer nemaju uporebnu razumu i slobodne volje, činjenjukovi, u tekšnom stanju, nemaju oznake čudorednosti, nisu ni dobri ni zli, nego su se naugradile, a niti kažnjuju. Tački su ljudi izjednačeni s životinjam, koje nesvesno radi, pa prema tome ne nose ni odgovornosti za stvoće čine.

Ali ima i umno zdravih ljudi, kod kojih nisu svih čini čudoredni, dosljedno ni čudoredno dobiti, niti čudoredno zli. Sto više, kod svih tih, jer nemaju uporebnu razumu i slobodne volje, činjenjukovi, u tekšnom stanju, nemaju oznake čudorednosti. Ili još bolje rečeno, kod svakoga se čovjekova nadrevenja, kada mu se mnogi člani ne računaju ni redni u nizu. U tim tih u besvjescnom stanju ne redi ni razum ni slobodna volja. Prema tomu bučanje ili rječi što ih čovjek u smu izgovara, to je čovjek na saslušanju razuma i slobodne volje na visini ljudskega dostojanstva. Samo tak je čovjek saslušan učinkom; to znači da u saslušni čini, nisu čudoredni; to znači da u saslušni čini, i začini čovjek za takve čine ne nosi ni odgovornosti. Radi toga, kad će čovjek

probudi iz sna, pak mu drugi kažu, da je u smu zlo govorio ili klio, da je rušne kretnje ili čine izvodio, neka bude mrazan. To je bilo u besvjescnom stanju, a u tekšnom stanju nije ni razumom sudio ni slobodnom voljom odlučivao, pa prema tome nema ni grješka ni odgovornosti. Ako se netko nehotice opio ili kliči, i da je saslušan u tekšnom stanju, ona mu se ne računaju u dobro ni u zlo. Uli se netko tako radi, da je bio u srdžbi izvan sebe, i operi nije radio svijesno, pa mu se ni dobro, što ga je u takvoj srdžbi učinio, ne upisuje u zaslugu, a ni u zlo u kaznu. Prema tome, samo onda i jedino onda, kad se čovjek kod nekog člana sruši razumom u slobodnom voljom, učinio je čudoredno djelo. To je djelo čudoredno dobro ili čudoredno zlo. Ako je čudoredno dobro, ima pravo na nagradu, aako je čudoredno zlo, zaslužio je čovjekova slobodna volja. Gdje nije sudsijovanu razumom, tu nema ni dobra ni kazne.

Čovjek dječe redovno do sedme godine ne nju odgovaraju za svoja djela, treba unatoč toga paziti što govore i što radi. Treba dječu već od najmanje dobi upućivati na dobro, da im dobra djeda u krvi. Tada će, i kad k svjeti, dodučiti samu dobro, pa prema tome stićemo zaslužna djela, kojima će razveseliti Gospoda Boga i ljudje, a sama će biti sretna i na zemlji i u prekograničnom životu. S ludimima i s svima onima, kamo nemaju razuma, pa su jednako nerazumnoj djeci, postupati jednako kao i s nerazumnim djeicom. Treba ih samo na dobro upućivati, da kada dođu k razumu, ladeči čine dobara i zaslužna djela. Kod ljudi zdravog razuma treba bdjeti, da zdrav razum ostane uvijek zdrav, jer je čovjek samo kod potpune uporebne razuma i slobodne volje na visini ljudskega dostojanstva. Samo tak je čovjek saslušan učinkom i prilika Bodja. Samo takav je čovjek gospodar svoj i gospodar nerazume prirede oko sebe.

Ljubav SRCA SPASITELJEVA

Blag i milosrđen, tako prilaz, Spasitelju, svakome čovjeku Bože Te naši grješi, ravnjava Te naša bijeda - ljudska zloča plete trnje za Tvoju krunu, kuje čavle za Tvoj križ. A ipak, Ti prilazi nama grješnicima i tražiš evec, zaštalu na putu. Ti zoveš biegunce i krijevi i radujesi se, kada se oni vraćaju pod svoj sigurni krov. Ti prastaš naše zablude, kada se opet privremeno Tvojemu Srcu. Ti nas vodis u svu dobu, da ne poginjem u ludini od gladi i studeni.

Dobi naš Spasitelju! Ni je već svaki od nas jednočasno gorku muku ovakovega napuštenosti, kada smo odlazili u raznim putevima, a nismo više nalažili sigurnosti Tvoje zaštite! Nije naši ljudi, smirenje u Tvojem zoru, odmor u Tvojem ljubavlji! Da, Ti nosiš Spasitelju, ovo nemirno i zaštitilo naše srce, nosiš ga izsanjeno bolima na svoj put, da ga smrši i utješi. Ti nas vodis, dobiti naši Pastiru, kada blisno propali u pustiji bez Tebe. Kako je dobro počinuti na Tvojem Srcu i razumjeti i znati, da naš Tvoje miskođere nije napuštilo, kada su svi drugi u svjeti napustili! Kako je dobro osjetiti, da počinje Ljubav, koja liječi sve naše rane, otiče sve naše suze: Ljubav Tvoja Srca, Spasitelju!

U JUŽNO-AFRIČKOJ UNIJI održan je veliki katolički konгрes, koji je trajao od 21. do 29. travnja, pod potpisom predsjedništva kardinala Mons. de Gouveia, nadbiskupa iz Mozambika. Za vrijeme konгрresa bila je na svečanim pozvance katedrala sv. Marije, koja je podignuta iste godine.

PRIJ NARODNI EKUARISTICKI KONGRES GVATEMALA zaključen je u nedjelju, 22. travnja porukom sv. Oca preko radia. Mnóstvo vjernika, koje je sudjelovalo na ovom kongresu, a oduševljenjem je saslušalo govor sv. Oca, koji je izrekao na španjolskom jeziku.

KRALJICI SVIBNJA

Crkva — skup Kristovih vjernika — posvetila je Mariji, Kristovoj Majci, mjesecu, u kojem krasivo pridružuju svoj vrtunac, pa u kojem se one slijevaju u divotinu harmoniju (sklad) svjetla, mirisa, boja i zvukova.

To je mjesec, kad zemlja, raznjenoza od toploj sunčanog cijelovit u mehki dobiti vjetra, a umivana blagim projektom kidača nabuja, zamirajući i dáriva nas umilim cvijećem svih boja i mirisa i mnogočim. Što stvarnojima podrižava život; kada ptice najsljede pojtu, a stoka se veselo gledi; kad u svijuži zdravstva i uskršnje, kad nam u tom hramu Božjem sve izgleda izmirujuće; i glasovi ljudske i životinjske, i mješavina zvjezdanih gaju, i modriča neli i mora, i zore i sunetu, i boje svih stvari, i zvukova, aviona, osobito ona „Angelus“.

Kad nam se divot dini lještim, a ljudi bojlima — da, taj su divni mjesec sv. Crkve, Marijina djeca, počočni vjernici, posvetili Mariji i provali Je „Kraljici svibnja“.

Njoj, divnoj, — »Zeni, odjevenoj sunčem, sa zvjezdanom krunom na glavi, a s mješavim pod nogama, — Tom načijepšem urenu nebu, zemlji, nini, koju je niskon grješna u iskolu svijeta Stvoritelj običao ljudima, — Njoj, prebjelom ljhjano Štočte, jedino i Ženjim zemlji postđenou od hige istočnoga i svakoga grješnika, Ženi, koja je niskon grješna u slobodnoj rođivosti naručila Druha Svetoga Ivana. Ljubav i Pravdu, Svetu Kristu, i zgnječila time glavu znaaju, Ženi, koja je trpeći s Kristom od Belučenja do Golgoti postala sručiteljicom roda ljudske i prozvana i prozvana za „Kraljicom mješavina“. Njoj, stupu Crkve Slovneve i okrepi Apostola sve do blaženog uzmešenja na nebu, — da, k takvoj Ženi putuju, joj prenoge mirovne cvjeće svih vrtova, a s njima i svoje molje za pomoč u životnim potrebinama.

Moje je djeca, mladiči, djevojke, muževi, žene, starići i starice — sv.

Mole je žalosni, bijedni, bolesni, grešni.

Mole je za utjehu, olakšanje životnih prilika, za spas, za zdravstvo, za odobrenje od strjeha, za enagu, koja mi je za potrebu.

I nebeska Majka, Kraljica svibnja, shvaća sve bolove i potrebe zemaljske djece i uslijavlja ih. Osim, kada bi primljeni derovi imali, kada su duševnu propast molitjevju, ili kad me pridromim zakonima, od Šverca utvrdjenu, niti da niko vrijeme ne može da učupi.

I krepko zdravstvo i bolji društveni položaj doveli bi kred mnogih nestalnih priroda u pitanje vježni život, taj naši viši cilj životnog puta.

Zato bi djeca Marijino, — Kristovim riječima: „Tradite prije svega Kraljevinu svetu nebeskoj vjesnici, a sve čem vam se ostalo dodati — morate svatuju svoju molbu završavati riječima: „...ako te ne bi bila smetja za postignanje Života vježnoga.“

Budimo uvjereni, ako nam Marija gdjekad i uskrati milost, da će nam je Ona drugom kolikom milosti možda više potrebom, nadoknaditi, jer kod Nje nista nije izgubljeno.

Miloj nazarsketski Djelomično, „Majci Kristovoj i nadoj“, „Svibnjačkoj kraljici, neka je svaka čast i slava u mirisnom svibnju i svim mjesecima od svih stvarova na zemlji do konca svijeta. Amen!“

U ENGLJSKOM ISTOČNOJ I ZAPADNOJ AFRIČI kao i na otocima Indijskog Oceansa pod britanskom suverenitetom ukupan broj stanovništva iznosi 67.000.000, a od ovih katolički 3.773.000 te 756.000 katolikima. Broj seminarista se popije na 223 prema 1.433 iz 1939. g. Broj domaćih svećenika iznosi 286, a broj domaćih časnih sestara 1.307.

H. NEDJELJA PO DUHOVIMA

27. V. 1951.

U danšnjem sv. Evandiju (Luka 14, 16-25) prljovjeda Isus priču, kako je neki čovjek predio velikom večeru i pozvao mnoge, i kako uzvanici ne htje- se doći ispričavajući se kojekako, i ka- ko je onda poslao služe i oni su doveli siromahе, siobe, slijepе i hrome i s njima je odrio večeru.

1. Počeće se ispričavati. Kako su lju- di slijepi? Kraljevska večera čeka sprema, svи su pozvani, a jedva da koji dolazi. Kako da ne boli to božanskog Spasitelja? Sve trči za tjelesnim našlada- mа, a kako ih malo mari za užava- nje tijela i krvи Gospodin! Kad nas kakav veliki gospodin pozove na ve- čeru, tada mu bez razmišljanja obeća- vamo, da ćemo vrlo rádo doći i poslu- ziti se njezinom dobrotom, i da nam je to osobita čast. A kad nas Iusus zo- ve: Dodite k meni svи, koji ste umor- ni i opterećeni i ja će vas okrijeti, može ih te, koji je odazivaju. Kakav neba!

2. Počeće se ispričavati. Cime? Jedan evanđelj, drugi onim, na svim ispraznim i nistavim razlozima. Nijedan nemam vre- mena da dođe, ali ima dosta vremena za preprodavanje, hlađenje, iskoršča- vanje, pićaju i zábave, sve same grij- šne isprike. Dragi Bog ne prima takovo isprike. On poziva, no tko prezre Njegov poziv iz ništih razloga. On se srdi i u svojoj svrbi izriče vječno izopćenje: Zaista van kažem, nitko od ovih ne će okusiti večere moje! Ove vi- ječi treba da nas potresu u dno duše, da ne bismo ponudnici milost proginali iz neba i lakoumnosti.

3. Uzvanici navode slijedeće isprike: kupio sam zaselak. To je lagodnost ži- vota. Drugi veli: kupio sam volove, a to je poštovanje za bogatstvo. Treći ve- li: oženio sam se, a to je želja za tje- lesnim užikom. Kako li često i nas ove tri zaprke odvodio od kreposti i praved- nosti, od službe Božje i sv. Prkresti! Pustimo isprazni stvari taštom svjetlu, a mi ne smatrano ništa važnijim, po- trebujem i korisnjim, nego li je rad oko spaša duše i službenja Bogu.

4. Ima još mjesto. Te je utječa za sve nas i za svakog pojedinačnog od nas! Još nije sve proglašeno. Na koncu ispravljene ovo prestevo Ine. Na koncu pojedinično često je počinjavao nadu- šniku, na kojoj su bila zlatna stora IHS (t. j. Isus Spasitelj ljudi), okružena sa zlatnim zrakama. Svi su tada pola na koljenima i poklonili se svome Otkupitelju. Zbog toga je morao mnogo pretr- pjeti, jer su ga neki okrivali, da širi krui- vnu nauku. Bilo mu je zabranjeno i pro- povijedanje, dok ga nije njenog učenika sv. Ivana Kapistran opravdao pred pa- pot Martinom V. Papa mu je pače po-

SV. Bernardin Sijenski

Svjedočanstva

Rodio se na Rodendan Bl. Djevice Marije 8. IX. g. 1380. u mjestu Massa Carrara u Italiji, pa je i očjeli njegova život bio najupe povezan s Preverton Bogorodicom. Ravn je ostao bez rodi- telja. Odgojila ga je pobožna tetka Dina. Za rana je pokazivala veliko milo- srde prema slijepinom. Skolo je svašlo u Sieni. Uvijek je gojio njezinu sro- bosti, prema Majci Božoj. Njeg u čest postao svaki sloboda. Uz Njezinu je pomoci osušio svoju čistoću cijelog života.

Kad je u Sieni zavladala kuga, on se požrtvovao sav posvetni njezi bolesnika u boinicu. Svojim primjerom predobio je još 12 drugova za tu žrtvu. Od vel- kog napora je i on sam teško oboleo. Više od godinu dana je i avujo slijepu tetku drio.

Ni rodendan Bl. Dj. Marije 8. rujna 1402, obukao je odijelo sv. Franje Sijenskoga. Baš na taj dan slijedećih triju godina redom su dogodili za njih važni dogadjaji: sv. zavjeti, prva sv. Mi- si i prva propovijed. Tako je Blažena Djelica Marija uzela pod svoju zaštitu njegovo trostoku zvanje redovnika, svemirca i apostola.

Sv. Bernardin je bio izvanredan pro- povjednik. Početak mu je bio težak, jer je imao hrapav glas. Utekae se svojoj dobrostvoj Majci i glas mu je odmah postao čist i zvokan. Kad je propovjeđao je preko pola Italije od mjeseta do mjeseta. Svojom žarkom ljubavlju prema Isusu i prema bližnjemu obra- čao je i najokorijelje gradišnike. Zbog tog je stekao častan naslov apostola Italije. Bog ga je proslijava i razini- ēudesima. Jednomo je u propovijedi na Bl. Djevicu Mariju primjeno riječi sv. Ivana apostola u Otkrivenju: »i veliki znake počinje se na nebuh: Žena, obučena u sunce i mjesec pod nogama Njezinim, a na glavi Njezinu krunu od dvanaste zvijezda.« Tada je zasjela nad Sveće- vom glavom svijetla zvijezda i zato ga slikaju sa zvijezdom nad glavom. Mnogo je pisao o Marijinu uznesenju u ne- bo i dokazao to sa svim dokazima.

Sv. Bernardin je začetnik počasnog po- božnosti prema svetome Imenu Spasitel- jevu. Uvijek je s osobitim zanoseom go- govaram ovo prestevo Ine. Na koncu pojedinično često je počinjavao nadu- šniku, na kojoj su bila zlatna stora IHS (t. j. Isus Spasitelj ljudi), okružena sa zlatnim zrakama. Svi su tada pola na koljenima i poklonili se svome Otkupitelju. Zbog toga je morao mnogo pretr- pjeti, jer su ga neki okrivali, da širi krui- vnu nauku. Bilo mu je zabranjeno i pro- povijedanje, dok ga nije njenog učenika sv. Ivana Kapistran opravdao pred pa- pot Martinom V. Papa mu je pače po-

nudio i biskupiju; ali je Svetac to ot- klonio.

Kao general svoga Reda sagradio je mnogo novih samostana i dao im je ime »Svete Marije Isusove.«

Ni apostolskom putu uhvatila ga je teška groznica. Blizu grada Akvile ukazu- zao mu se sv. Petar Celestin i navelje- sto mu skoro smrt. Kad je Svetac pri- mio sv. Sakramente, položila su ga bra- ča po njegovoj želji na golu pod i tu, poput svoga serafinskog sv. Oca, iz- dahnio 20. svibnja 1444. u oči Spasova za vrijeme Večernjeg, kad se u kori- pjevala antifona (zapjev): »Oče, ja sam objavio Ime Tvoje ljudima, koje si mi dao... a ja idem k Tebi!« (Iv. 17, 6, 11). Papa Nikolaj V. proglašio ga svetim 24. svibnja 1450. Po svetu katoličkom svr- jetu sada se završava proslava 500 go- dinišnje ove kanonizacije.

Uskršnje

Svanje je. Na istoku se sunce poput ognja žari. Počrt groba, ispod stare masline, drijenjem strazari.

Cemu straža poljaj pustog groba? Sto se u njem skrije? Mrtvo tijelo Boga raspetoga, izravljeno sniva.

Ljudski grješi — to je uzrok smrti, močnog Krista — Spasitelja svjetla. Teška muka, oholot je naša. Nezahvalnost s trupa Mu krunu spieša.

Ruke Tvoje, Kriste, ja sam probio ti Ruke Tvoje, Kriste, ja sam probio

Grijehom svojim, trjenjem sam Ti ovio

Tvoju glavu svetu.

A ti si kaleći teške, gorke muke za nas ljudje došlo do ljenja. Život svoj si da, da sv. budemo djeca Tvoja, baštine raje.

Laci vještiči ljudi cvjetne grane, jutarnja se rasa zreali ko' slato, a pjev pitca veselo se ori ečjim krajem živo, umiljato.

Kamen groba jednodom se evali, uplaši se straža pokrat njega.

Izlaže Isus slijajni od sunca, u hajdin poput bijelog anđelega.

Pozdravlja Ga živojim sunce sjajem, pozdravlja Ga cvijeće razine boje. A madine stare sapcu:

»Uskršnjuj je! »Uskršnjuj je!«

Apostolsko pismo Pape Pija XII.
O APOSTOLATU SV. ĆIRILA I METODIJA

Načko se ovih dana navršava 100 godi- dina, otkako je u Sloveniji osnovano pobožno društvo pod naslovom »Apo- stolstvo sv. Cirila i Metodija«, koje se u Čehoslovačkoj i u Jugoslaviji zove »Apostolstvo sv. Cirila i Metodija«, upravo je Sveti Otac papa Pij XII. kardinal Eugenij Tisserant, biskupi ostijskom, dekanu kardinalskog zabora i tajniku Svetog Kongregacije za istočnu crkvu, slijedjao apostolsko pismo:

»Casni naš brate, pozdrav i apostol- skog blagoslova! Suznajmo, da će slaveni katolici, koji borave u Rimu, kao i oni koji pripadaju papinskom Ruskom Zavodu pod pokroviteljstvom svetog Vjeća, koji stoji na delu Kon- gregacije za Istočnu crkvu, proslaviti stotinu godišnjice, otkako je u Sloveniji osnovano pobožno društvo »Apostolstvo sv. Cirila i Metodija«.

Ovo je društvo kroz dugi niz godina tako ojačalo, da se pre- stiže u Moravsku, Ugarsku, Hrvatsku i druge zemlje na ne malu korist kršćanskog imena. Društvo si je uzeo za zadatu njetično poboljšanje slavenih naroda prema nebeskim zaštitnicima i slavenim Apostolima, sklonjivim kršćan- im, da nasleduju slijajan primjer nji- hove svetosti, poticati sve one, koji se

odvoje od crkvenog jedinstva, da podu tragom sv. Cirila i Metodija, pa tako prema silama privoditi zulatute ove u jedan ovčnjak i k jednomu Pastiru, naime biskupu rimskom.

Tetmaj ovih stotinu godina zbiše se događaj, koji su načuo spojeni ne samo s vlastim društvom, nego i sa sud- binom cijele Crkve. Kada se slavila tisudogodisnja blagoe smrti sv. Cirila, zamolile brojni slaveni biskupi na- seg predstasnika blage uspomene papu Piju IX., neka dopusti, da se svetko- vina sv. braće Cirila i Metodija slavi po cijelom katoličkom svijetu. Ovo je molbi udovoljio drugi naš predstasnici blage uspomene papa Leon XIII. okru- žnicom »Grande munus« (Acta Leonis, vol. II, an. 1880, p. 1265 ss.), u kojoj opširno i prekrasno užidje hvalu ovih svetaca Božjih. Ovu je hvalu i ovu slavu svetog braću obnovio najbliži naš predstasnici blage uspomene pape Piju XI. okružnicom, upravljenoj nadbiskupi- jom i biskupima Srba, Hrvata i Slo- venaca, kao i Čehoslovačka (A. A. S. vel. LIX, an. 1927, p. 83, p.), kada se slav- vilj 1.100 godišnjice rođenja sv. Cirila. Brigama i pobudama ovih rimskih papa odgovarala je živahnja djelatnost i ra-

dinost ovoga društva: jer se poglavite poticanjem i nastojanjem članova ovo- ga društva prije 60 godina ustanovilo novo pobožno društvo pod naslovom »Apostolstvo sv. Cirila i Metodija«, a onda Veljekradska Akademija i Veljekradski Papinski Zavod. Članovima ovoga društva imaju svu postanak za- hvaliti poznati veljekradski orientalni kongresi, na koj se sabraba po mo- gućnosti učenjaci iz svih naroda, da vjećaju, kada bi se sv. oni, koji su odvojeni od crkvenog jedinstva, končno opet vratili u ovčnjaru Kristovu.

Sve je ovo vrijedno da se spomenje, jer se odatle jasno vidi, koliko može katolička vjera pridonijeti uspehu ljudskih duša, obnovi njihova života, uspostaviti bračne slike i jedinstvo. No danas su prilike ovog vrlo zaslužnog društva u zemljama, što ih sv. Ciril i Metodij svojim putevina posvetili, ih privede ne samo do kršćanskog, nego i u epse de uređenog gradnog i života i kulture, vrlo teške. Padu eku- nomske Štovi, što ga je preuzeo nedavni stražni svjetski rat, pridodao je u do- zine: Stoga je naše želja, da

prigodom proslave ove stogodišnjice slaveni, a osobito članovi ovoga dru-

PIERRE BASU, hirurg i član Medi- cinske Akademije ovako je odgovorio akademiku de Fleur-u: »Nauka i vje- sko osjećanje su dva različita, ali ne i protivna pojma, oni se obraćaju dvama različitim modalitetima naše osobe i stoga oni ne mogu biti jedan prema drugome indiferenti. Cušam, da je netko rekao jednom znamenitom čovjeku: »U koliko nauka više napreduje, toliko se svemir i narodni čovjek i nje- godi uči.« U toliko sve kompetencije uozu- jemo svemir i narodni čovjek i nje- godi uči.«

G. BIGOURDEN, astronom pariskog observatorija, veliki učenjak i pisac, tako kako je čestito počretku ove an- kete, piše: »Zurim, da Vam kažem, da za mene ne postoje suprotnosti između vjere i znanosti... Vjera i zna- nost imaju dva različita domena, kao što je to lijepo rečeno Pascal: Sreti imaju svoje razloge, koju razum ne poznaje. Znanost u fizici, kemiji i dr. ide jedno- za tim, da proučava pojave i njihove brojane veze, odnosno, da ustanovi zakone... Znanost se zadržava na vanjsnosti, na vanjskom omotaču stvar- ia, ona ne zna, da li iza vanjske poстоje neka objektivna realnost, a kada bi ova realnost i postojala, ona je ne može uhvatiti. I ako znanost u fizio- logiji zna, da je čelija posebni elemen- ti; živa, sposobna da se hrani, da se udvoji ili čak nevjerojatno unesu — ona priznaje, da nije u stanju stvoriti i jednu molekulu ili atom... I ja ne mogu vidjeti suprotnost između znanstvenog i vjerskog osjećanja.«

General R. BOURGOI, profesor astronomije i geodetije na Politehničkom Institutu, piše: »Često se tvrdi, da je znanost protivna vjerskom osjećaju i da se ne može vjerovati u temeljne istine religije, narodito Židovske i kršćanske, a da se ne zanječe čitav napredak, koji je znanost učinila u zadnja tri do četiri stoljeća.«

Meni se čini, ne samo da to ne stoji, nego naprotiv, da spiritualistička ide- ja sve više stiče svolu nadmoćnost, u koliko znanost više napreduje.

Ako uzmemo, recimo, astronomiju, nauku o nebu i svijetu, gdje bi se, kako se to obično misli, moglo naći nai- vise neglasna između vjere i znanosti. Zar novija otkrića ne potvrđuju svakog dana sve više i više jedinstvo zakona kretanja u čitavom svijetu, jedinstvo kemijskog sastava i jedinstvo potrošnje? Zar sv. ovo ne pozakusa, da materija nije mogla same sebi prog- sati zakoni, koji određuju njene akcije i da je samo jedna tvoraca i unaprje- lujuca misao mogla rukovoditi evolu- cijom svjetova?

Ništa se ne protivi suglasnosti zna- stvenog duha s razumom i svjetlim religioznim vjerovanjima; naprotiv, du- boko znanstveno proučavanje potkrepljuje ova vjerovanja i još eklatant- ijam činje dijelo Stvoritelja.«

Šta, uprave svoje molitve Gospodu Bogu, kako bi slaveni narodi, koji se nalaze u tako teškim prilikama, nes- vladivi duhom zadržali i sačuvali vje- ru, koju bi im nekod donesao sv. Ciril i Metodije, ili ako su je bijedno osta- vili, kako bi je što prije i što radnje opet prigrlili.

To neka od božanskih dobrotne isprave ovi pravoslavni Nebesanti, slaveni apostoli sv. Ciril i Metodije, i zaštitnici i predstavnici slavenih naroda, nes- vladivi duhom zadržali i sačuvali vje- ru, koju bi im nekod donesao sv. Ciril i Metodije, ili ako su je bijedno osta- vili, kako bi je što prije i što radnje opet prigrlili.

Medutim svjetodobnosti naše oči- dobiti dobrohotnosti neka bude apostolski blagoslov, koji časni naš brate, od seca u Gospodinu podijeljuju Tebi, kao i svima članovima ovega društva.

Dano u Rimu kod Svetog Petra, dne 4. travnja g. 1951., pamfletista našega trimajstira: Pijo Pape XII. (Nastavak na 4. stranici)

VOLJA

U ljudskom biću nalaze se razne sposobnosti, strasti, navike, sklonosti, čuvstva, osjetila, s neiskršljivim mnoštvom njihovih čina, počreta i utisaka, tako da čovek sliči naselju raznog svijeta, raznih sila, u koju u njemu živi i djeluju. One su mnogovrsne i raznolike, mogu biti korisne i mogu biti štetne. Slične su vodi: ako teče urednenim koritom i uredenim kanalima, onda je korisna, aližu kad radna snaga za miline, tvornice, oplođuje polja i vrtove; ako se razlije izvan korita, nanosi kao bujica štetu i kvar, ili kao ustajala voda poplavljaju polja i prouzrokuje bolesti.

Taj svijet, te sile čovjek često oseća, kao toški teret i one ga uznemiruju i plase, jer ne zna kamo ga mogu odvesti, na koje pogrešne i daleke puteve mogu otići i nađi će svršiti.

Sto na našu ramenu pada, kao težak teret i sto nam se čini kao vrlo zatezan, te nas plasi radi mnogovrsnosti i različnosti — to je Bog olakšao, pojednostavio i sve na jedno čudesno jedinstvo.

Covečjeli je stroj djeđa božanskog Majstora. Taj je stroj u svim svojim dijelovima mašinica. Na središnje mjesto postavio je Bog jedan glavni kotač: volju. Ona stavlja sve ostale sposobnosti i sile u pokret i upravljanju ih, kako ona hoće. Savršenije nego kod bilo kojeg drugog mehanizma volja je slobodna u svome gibanju i djelovanju. Ona se kreće i djeluje, kad hoće, i kako hoće, sve zavisi od nje. Ona je vladarica, ona daje zapovijedi, a vazali, podložni svjetu slušaju.

Snaga vojske ljudi u rukama jednog jedinog čovjeka, vrhovnog zapovjednika. Voda zapovijedi, a njegova zapovijed prelazi na razne redove po čelu do zadnjeg vojnika. Jedna jedina volja vlasta sa svom vojskom. Sa svojim raznim sposobnostima, strastima, navikama, sklonostima, čuvstvima, osjetilima, te njihovim činima — sliči čovjek jednoj vojsci. I tu treba da vlasta red, Započednik vojske je volja.

Volja može svim svojim podložnicima davanati naputke. Njezin način može biti upravljen svakoj sposobnosti, osjetili i biti izvršen. Ako je zapovjednik vjeran svome vladaru, onda je cijela vojska vjerna; ako zapovjednik — volja izda zastavu, onda cijela vojska prelaže k neprjetelju.

Tako se u volji usredotočuju cijeli čovjek. A sa svoje strane volja se opet usredotočuje u jednom jedinom svome činu: u ljubavi. Ljubav je ono, što ona i ljudi. Ljubav je život volje, njezina potreba, njezina neodoljiva sklonost. Ako je ljubav uredna, onda je volja dobra i cijeli je čovjek svet; ako je ljubav neuredna, onda je volja pokvarena i cijeli je čovjek zao.

Po svojoj naravi volja ljubi i dobro i to ne izuzev i vječno dobro. A gdje je to dobro? Da volja ne zabudi i mjesto u dobru ne svrši u zlu — treba da je vod i razum, ta prvenstvena, najuzvišenija sposobnost, koja skupa s voljom i sačinjava ljudsku dušu. Razum je vod i čebelj, koji osvjetljuje stazu, pazi da ne zahut, nego da pravim putem vodi ljudsku dušu do cilja, vječne istine i dobra.

Ljudska duša, razum, volja, teze za vječnom istinom i dobrom, za vječnom srećom i blaženstvom, za Bogom. Bog je beskorlena veličina, neizmjerna mudrost i moć, apsolutna Istra. Dobrota i Ljepota, Promatranjem vlastnosti Božjih, rađa se i ljubav prema Njemu, a iz ljubavi niče sama po sebi pobožnost i spremnost vrišti Njegovu volju.

Volja je Božja: ne grijes, čini dobro, nosi strpljivo svoj križ, ljubi Boga nadsve, a bližnjega svoga kao samoga sebe.

Ne misli o tome da čes u jedan dan neobuzdano stope podložiti i od grijeha očistiti. To će ti uspijeti pomalo i neopazice. Dobra volja uspostavit će red u svemu. Daj joj način, da svoj pogled drži upravljen na Boga, da pozna Njegovu volju i njoj neka podloži neobuzdane strasti i navike.

Odlučno po htijenju živjeti, to je ta

Iz kataličkog svijeta

LIJEĆNIKOVA KRUNICA God. 1852. umro je u Parizu glasoviti francuski liječnik dr. Recamier, koji nije bio samo učenjak svjetskoga glasa, nego također i uzor vjernik. Na nekoj sjednici opozicije su njegovi kolegi krunicu u njegovim rukama. Svi su bili izvan sebe od čuda. Je li moguće, da molj krunicu tako učen i slavan muž, kojega je autoritet u medicinskoj struci bio poznat po člavoru svijetu? Je li moguće, da molj krunicu čovjek, kojega su sačest tražili kraljevi i knezovi i kojega se je slava širila po svemu svijetu? Tačka nesto ni nije ni u smu moglo doći na pamet.

Kada je glasoviti učenjak primijetio zapregradje svojih kolega, on im je nimo rečao: »Da, gospodo, ja svakog dana molim sv. Krunicu!« Kada kod mojih pacijenata zataj svaki lijek i kada sam ozbiljno zabrinut za ozdravljenje kojega od njih, ja se preko naše dobrostive Majke obraćam Onome, koji jedino može i u najtežim slučajevima pomoci. Moram priznati, gospodo, da sam u ovakvima slučajevima doživio čudovite uspjehe.«

ENGLESKI ZRAKOPLOVNI KAPETAN Leonardo Cheshire, kojeg je Churchill nazvao najvećim pilotom svijeta za bombardiranje, pristupio je u jednoj američkoj leteljici tvarcima bacanja atombalne bombe na japanski grad Nagasaki. Strahoviti prizor razaranja i smrti, koji je kapetan Cheshire gledao s 10.000 m visine, učinio je na njega neizbrisiv: utisk. Uz ogromno čudežne svih onih, koji su ga poznavali, on je nakon raspustje engleske vojske i započeo aktivnu zbrinjavanja bivših vojnika i njihovih obitelji. Posto je ova akcija propala, on je počeo: da vodi brižu oko onih ljudi, koji ne mogu naći mjesto u bolnicama. Jer je njihova bolest neizbjediva. Pod trajnim utiskom dogodaja u Nagasakiju, Cheshire je bio u grigu za bliznje počeo tražiti rješenje različitih životnih pitanja, koja su mučila njegovu dušu. Znao je, da kršćanstvo daje odgovore na ova pitanja, ali nije mogao naći čovjeka, koji bi mu kršćanstvo pristužio u onom obliku, koji je tražio: na njegovu dušu. U 1948. god, dopade mu roku jedna katolička knjiga, zaostala za smrt jednog od njegovih štümčenika. Citajući tu knjigu je bio neodoljivo zahvaljen vjerom, koja pruža najveću svrhnjarsku pomoć svakome, koji hoće da je primi. Bez održanja Cheshire je potrošio katoličkog svećenika, koji ga je ponudio na katolicizam. Cheshire je prešao na katolicizam i u njemu našao mir svojog duši te ogromnu snagu da zauzmu svoj saradnik i karitativnu akciju.

HERDER, jedna od najvećih katoličkih nakladničkih poduzeća na svijetu, slavi ovog godine stotpedesetogodišnjicu svoga postojanja. Kuća-matica nalazi se u Freiburgu (Njemačka, Baden). To je cijeli blok zgrada, a zgrade su vrlo ukusne i stilski lijepo. Poslijednih godina rata je naklada teško stradalna od zračnih napada. Vlastitim sredstvima posobljena je opet za rad u punom opsegu svoje prijašnje djelatnosti. Tvrta je osnovana u vrijeme, kad se u Njemačkoj provodila secularizacija, a ima da služi promicanju katoličke štampe. Njene su zasluge na tom području izvanredne.

DEUTSCHE TAGESPOST: jedini katolički dnevnik u Njemačkoj počeo je oper izdavati u Regensburgu.

velika tajna. Sv. Augustin kaže: »Ne samo mi te Tebi, nego i doći k Tebi — nije znaciš ništa drugo, nego htjeti poći; ali htjeti snažno i odučno, a ne tamo amo natezati i bacati poluizravnjeni volju, u kojoj se boriti onaj dio, što teži gore s onim, što vuče dolje.«

Vrjenje volje Božje je vriješće jedne dužnosti: dužnosti ljubavi. Prvi plod je mir. Izra mira slijedi veselje. Mir i veselje su sestre: dječja ljubavi. Sveti Pavlov je stalno potiče na veselje: »Veselite se uviđej u Gosподin, opet velim veselje se. Blagost vaša neka bude poznata svim ljudima. Gosподin je blizu.

INDIJA broj somačnih svećenika neprestano raste. Od 50 bliskupu, koji sačinjavaju hjerarhiju Katoličke Crkve u Indiji, njih preko polovina su domaći sinovi. U Indiji ima ukupno 4.441 katolički svećenik, a od tih su 2.794 domaći sinovi. Od 760 redovnic brade 110 domaćih, a od 11.050 časnih sestra njih 7.026 domaćih.

KATOLIČKA STAMPA U AFRICI ima dva dnevnika: »Courrier d'Afrique« u Belgradskom Kongu i »Isan Andrew« na Madagaskaru. Osim toga izlazi 8 tjednika, od toga jedan u Dakaru, 2 takoder na Madagaskaru, a 5 u engleskim kolonijama. Tome broju treba dodati dva poljumeđesetnika, 13 mjeseci, te 2 lista, koji izlaze dvomesecno, i 2 koji izlaze tromjesečno. Od ovih časopisa, koje izdaju misionari, 13 njih izlaze na francuskom jeziku, 8 na engleskom, a ostali na jezicima urođeničima. Osim toga ima i drugih katoličkih časopisa, na pr. u portugalskoj »Sjevernog Afrike«, koji izlaze nezavisno od katoličkih misija.

DUHOVSKO PROSTENJE NA MARJI BISTRICI

OVE godine 1951. održala se duhovska prosljeda na Mariji Bistrici od 9. do 15. svibnja. Bistričko svećeništvo Majke Božje posjetilo je 10.000 hodočasnika. Podijeljeno je 12.000 sv. Prćest. Moglo se kupiti i hrane i plaća, jer su rođenčanice bile otvorene. Stanovi su bili u dovoljnoj mjeri na raspolaganje hodočasnicima. Jedino je smetlo vrijeme. Inače je sve drugo proteklo u najlepšem redu.

NAŠI POKOJNICI

O SREĆKO DRAGICEVICU, istaknuti član Družbe Isusove, umro je u Zagrebu 17. svibnja o. g. u 77. godini života, a u 55. godini redovništva. Počinjak je bio poznat kao vrlo dobar voda duhovnih vježbi za svećenike i redovnike, stalež oboga spola. Tu si je stekao nepronočenih zasluži. Sahranjen je dne 19. svibnja u Zagrebu na Mirogoju. Počinjak je u miru Božjem!

Apostolsko pismo ...

(Nastavak sa 3. strane)

Rimski se pape već tisuću godina trude, da izlaze rane, što je svjeti Krst Kristovog zadao nesretni istočni raskol. U raskolu se nalazi oko 110 milijuna slavenskih naroda i oko 15 milijuna drugih. U radu za sveto sjednjenje trebaju rimski biskupi pomoći i suraditi u glavnoruđu kod samih Slavena. To je bio razlog, zašto su pojedini odličniji slavenski biskupi stari osmivali pobodočno društvo pod nasmovom sv. Cirila i Metodija, da se u njemu pod zaštitom ovih slavenskih Apostola može da sveto sjednjenje. Prvi je to potrebu osjetio čuveni slovenski biskup A. Martin Slošmek, biskup mariborski, koji je g. 1852. osnovao »Bratovštinu sv. Cirila i Metoda«.

U posljednjoj svojoj okružnici pred smrt piše Slošmek: »Ne zaboravljajući najveće svoje nezaušljene sreće, što smo pravoverjni kršćani, katolici. Za tu sreću ćemo se naobje zahvaliti Bogu, budemo li po Apostolstvu sv. Cirila i Metodija pomogli raskolnoj braći našoj slavenskoj, da se vrati u narudje jedne slike Crkve Kristovoj. U Moravsku je uvedenoovo društvo g. 1891. pod noslovom »Apostolat sv. Cirila i Metoda«. Ondje ga je osobito široje sveće upomene bliskup dr. Josip Lang, a Stjepo ga je i pokopao nadbiskup Mag. Ciril Stojan i nadbiskup dr. Leopold Prečan. U Hrvatsku je uveden Apostolat sv. Cirila i Metodija god. 1911., a propagirao ga je kroz više od 20 godina svete upomene bliskup dr. Josip Lang, a Stjepo ga je i pokopao nadbiskup dr. Anton Bauer, koji je izdao više okružnica o »Apostolatu sv. Cirila i Metodija« i koji je znao lično putovati na velehradske orientalne kongrese.

Jedan od njegovih suradnika njezino, zašto Edison tako često ove sezone restre, pa ga je takođe, koji je tone rezonator. Ondje je to premašiti i dodati?

Kad bih imao mnogo novaca, da bih još više ovim sestrama. Malo ima ljudi na svijetu, koji znaju pravu ocjenniti veliko djelo, što ga one vrše.

Kako smo rekli, tu je svoju nakonost prema četvrtim sestrama protegnuo Edison i na svećenike i na svećenjake.

Tako je za vrijeme rata i sam govorio,

da od Evropskog najviše cijeni hrvatskih

kardinala nadbiskupa Mercera i francuskog generala Focha, izvršnog

katolikos.

U to ratno doba Edison je bio jedan

američkih Mornaričkih uredu, pa su

zaboravili da kuju njemu dozvolili mnogi visoki oficiri. Ali najveću sestrarsku dobitkovitost pokazivalo je ipak prema dvojici admiralata, koji su bili katolici: prema W. Bensonu i R. S. Griffingu.

O tom bi se još mnogo toga dalo pri-

povijediti. A za sve su to bile zadužne

časne sestre, koje su ga predočile —

svojim milosrdem.

EDISON

I časne sestre

Citat kulturni svijet osobito u Americi, slavi ove godine 20. obljetnicu smrti jednog od najvećih izumitelja svih vremena, slavnog Thomasa Alva Edisona (1847.-1931.). Svak i loje obrazovan čovjek zna, da je on promjeno stotine i tisuće velo korištenih stvari, medju njima na pr. fonograf, megafon, akumulator i — električni žarulji, čime je postao pravljiv dobrovremenom čovječanstva.

Taj je veliki izumitelj bio i dobar vjernik. Osobito je poštovanje iskršavalo prema svećenicima, časnim sestrama i uopće prema svećenjacima, iskršavajući katoličima. Kako je do toga došlo?

Godine 1867. došao je mladi Edison — a tada je bio još astavni neponos i bez prebijene pose, u dnu draperije u veliki grad Boston, da traži zapošljavanje i zaradu. Dok je i sam lutao ne značiti kočića i što će, našao je na costi jednog svoga znanca, koji je isto tako bio bez ikakvih sredstava, ne u tom razlikom, što je ovaj bio još i — star i bolesan. Edison podio je člavoru svom gradu da nade mjesto, gdje bi mogao smješiti toga znanca. Svuda su ga pitali, ima li novaca, a kad su čuli, da ih nema, svrši su ga slati, da traži dalje.

Lutajući tako našao se Edison slučajno pred nekonom kućom, na kojoj je bio naslov »Zavod Malih sestara za sramotu«. Već razočaran ulazio je na bet nadje i u tu kuću, da udini i posljednji potkušaj. I začudo je da ga redovnica niti pitate, imaju li novaca, već gađaju se tajim srirom. Edison je ga doveo i — one su ga primile. Ovaj član milosrdstva je dječje izdavanje Edisona, da je sa člavorom života ostaоo prijatelj ne samo redovnika, već i svećenika i svećenjaka.

Kad je Edison kušnje postao već slavni pronalascem i imao svoje velike laboratorije, često su ove iste sezone, a katkad i u kojim drugim površinama, na njegovu vrata, da ga zamole za koji miliard. On je izdao stranicu na Mirogoju. Počinjak je u miru Božjem!

Vise puta se znao dogoditi, da slavni izumitelj ne bi imao kog sebe novaca. Tada bi se obratio kojim najbližem suradniku i pitao ga: »Možete li mi poslati nešto novaca, da ih dadjem sestram?«

Jedan od njegovih suradnika nije znao, zašto Edison tako često ove sezone restre, pa ga je takođe, koji je tone rezonator. Ondje je to premašiti i dodati?

Kako smo rekli, tu je svoju nakonost prema četvrtim sestraram protegnuo Edison i na svećenike i na svećenjake.

Tako je za vrijeme rata i sam govorio,

da od Evropskog najviše cijeni hrvatskih

kardinala nadbiskupa Mercera i francuskog generala Focha, izvršnog

katolikos.

U to ratno doba Edison je bio jedan

američkih Mornaričkih uredu, pa su

zaboravili da kuju njemu dozvolili mnogi visoki oficiri. Ali najveću sestrarsku dobitkovitost pokazivalo je ipak prema dvojici admiralata, koji su bili katolici: prema W. Bensonu i R. S. Griffingu.

O tom bi se još mnogo toga dalo pri-

povijediti. A za sve su to bile zadužne

časne sestre, koje su ga predočile —

svojim milosrdem.

**OBAVIJEŠT
PRETPLATNICIMA**

Od broja 18. cijena je nakon 11. st. 4 (četiri) dinara po komadu.